పద్మినీ ప్రభాకరము

గ్రంథకర్త:
కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులు

ప్రకాశకులు:
హితకారిణీ సమాజము
రాజమహేంద్రవరము
1950

ఈ నాటకమునందు వచ్చు పాత్రములు

పురుషులు

౧. వసుదేవుఁడు—పాండ్యదేశపురాజు మంత్రులలో నొకఁడు; పద్మిని తండ్రి.

౨. ప్రభాకరుఁడు—పాండ్యదేశ సేనాధిపతి; పద్మిని భర్త.

౩. మిత్రపాలుఁడు—ప్రభాకరుని మిత్రుఁడు.

౪. దుష్టబుద్ధి—పాండ్యదేశపుసేనలో నొకనాయకుఁడు.

౫. శూరవర్మ—పాండ్యదేశపు సేనానాయకులలో నొకఁడు.

స్త్రీలు

౬. పద్మిని—వసుదేవుని కూఁతురు; ప్రభాకరునిభార్య.

౭. రాధిక—దుష్టబుద్ధిభార్య.

పద్మినీప్రభాకరము

మధురాపురమునందలి మహాధనసంపన్నుఁ డయినవసుదేవుఁ డనుమంత్రిశిఖామణికి గుణవతియు రూపవతియు నైనయేకపుత్రి పద్మిని యను కన్యామణి కలదు. ఆచిన్నదానియొక్క సుగుణసంపదనుబట్టియు ధనసంపదనుబట్టియు రాజకుమారు లనేకు లాచిన్నదానిని పాణిగ్రహణముచేసికోవలె నని యాశవహించి వేచి యుండిరి. అయినను తన్నాశించియున్నరూపలావణ్య సంపన్నులయిన స్వదేశస్థులగు రాజపుత్రు లెవ్వరును పద్మినికి రుచింప లేదు. శరీరసౌందర్యమునకంటె మనస్సౌందర్యము నధికముగా గౌరవించెడి యాచిన్నది చిన్నప్పటినుండియు తనతండ్రియింటికి వచ్చుచు బీదదశనుండి స్వశక్తిచేత క్రమక్రమముగా గొప్పస్థితికి వచ్చి యున్నపరదేశస్థుఁ డగునొక నల్లని క్షత్రియవీరునిమీఁద తనమనసు నిలిపెను. ఆతనిపేరు ప్రభాకరుఁడు. అతఁడు తనసద్వర్తనముచేత వసుదేవుని యనుగ్రహమునకు పాత్రుఁడయి యాతనిదయవలననే తా నిప్పు డున్న యున్నతస్థితికి వచ్చినవాఁడగుటచేత పలుమా రాతనిగృహమునకు వచ్చుచుఁ బోవుచుండెను.

హీనదశనుండి వచ్చిన యటువంటిపురుషుని భర్తనుగా వరింప నపేక్షించినందున కయి పద్మినిని మనమంత నిందింపవలసినపని లేదు. ఒక్కనల్లరూపును దూరముగా నుంచినపక్షమున, లోకములోని యుత్తమోత్తమకన్యను చెట్టపట్టుటకుసహిత మర్హత నిచ్చెడుగుణసంపదలో నాప్రభాకరునివద్ద లోప మణుమాత్రమును లేదు. అతఁడు మహాధైర్యశాలియైనవీరభటుఁడు; బౌద్ధులతో జరిగినఘోరయుద్ధములలో నతఁడు పాండ్యదేశపుసేనలోఁ గొలువుండి తనధైర్యశౌర్యము

లను జూపి, నిరుపమానపౌరుషముచేత రాజానుగ్రహమునకుం బాత్రుం డయి సేనాధిపత్యమును బొందుటయే కాక జనులవిశ్వాసగౌరవములకును స్థాన మయ్యెను.

అతఁడు బాల్యమున బహుదేశములు తిరిగినవాఁ డగుటచేత పద్మిని యాతనిదేశాటనవృత్తాంతములను వినుట కత్యంతాభిలాష కలదయి యాతని నడుగు చుండును. అతఁడు చిన్నతనములో తాను పడిన కష్టములను, తా నప్పుడప్పుడు చేయుచువచ్చిన యుద్ధములను మెట్టను సముద్రముమీఁదను తాను బొందినయాపదలను, తా నా యాపదలను తప్పించుకొన్న సూక్ష్మమార్గములను, శత్రువులు తన్ను చెఱఁబెట్టిబాధించిన విధమును, తాను తిరిగినదేశములయందు మేఘ మండలము నంటుపర్వతములలోను మహారణ్యములలోను దాను జూచినవింతలను, ఆయాదేశజనులవిచిత్రవర్తనములను, మృదుమధుర వాక్యములతో హృదయాకర్షకముగాఁ జెప్పుచుండఁగా నాచిన్నది యత్యాసక్తితో వినుచు నడుమ నెవ్వరైనఁ బిలిచినచో వేగిరపాటుతోఁబోయి లోపలగృహకృత్యములను నిర్వహించి యప్పుడే మహా వేగమున మరల వచ్చి యతనినివాక్యామృతపానముచేత తనచెవులను దనుపుకొను చుండును. ఆచిన్నది యొకనాఁడు సావకాశముగాఁ గూరుచుండి యాతనిని బిలిచి తా నావల కప్పుడప్పుడు భాగభాగములుగా వినుచు వచ్చిన యాతనిచరిత్రమునంతను మొదటినుండియు నొక్క సారిగా పూర్ణముగా వినిపింపు మని యడిగెను. అతఁ డది సందుచేసి కొని తనకథనుచెప్ప మొదలుపెట్టి జాలిపుట్టునట్టుగా తనచిన్ననాఁటి కష్టకథలను నడుమనడుమ వర్ణించుచు పలుమా ఱామెకన్నులనుండి నీరు వచ్చునట్లు చేసెను. అతఁడు తనకథను ముగించునప్పటి కాతని శ్రమకు జాలిపడినట్లుగాఁ గొన్నినిట్టూర్పులుపుచ్చి యాచిన్నది కథ

సంతాపకరముగాను వినోదకరముగానుగూడ నున్నదని పలికి, తన యం దనుగ్రహించి యావిచిత్రమును శ్రమపడి చెప్పినందునకయి తన కృతజ్ఞతను దెలిపి, ఆకథ దయారసలేశముగల రసికులా లయినకన్య విన్నపతక్షమున తత్క్షణము వలచి వరింపఁగోరునంతయింపుగాఁ జెప్పఁబడిన దని యాతనినేర్పును శ్లాఘించెను. ఇట్లాచిన్నది లజ్జావినయ శృంగారచేష్టలతో తనవలపును సూచింపఁగా నతఁడు గూఢమయిన యామె మనోభావమును గ్రహించి, తన కామెమీఁదఁ గలిగిన గాఢానురాగమును తేటపఱిచి తండ్రియెఱుక లేకుండ రహస్యముగా గాంధర్వవివాహమునఁ దన్నుఁ వరించుట కాకన్యారత్నముయొక్క యంగీకారమును బొందెను.

తనరూపవిశేషముగాని ధనవిశేషముగాని తన్ను వసుదేవుఁడల్లునిగా నంగీకరించునని యాశపెట్టుకొనుటకు తగినంత గొప్పవి కావని యతఁడు దృఢముగా నెఱుఁగును. అయినను వసుదేవుఁడు తనకొమార్తెకు తనయిచ్చవచ్చిన రాజపుత్రునివరించుటకు స్వాతంత్ర్యమిచ్చి యుండెను; ఆస్వాతంత్ర్యమునుబట్టి యాచిన్నది మంత్రిపదమున కర్హుఁ డయిన తనబంధువర్గములోని యొకరాజకుమారుని భర్తనుగాఁ గోరుకొనునని తలఁచియుండెనేకాని విదేశస్థుఁడైన యాకులముతక్కువవానిని వరించునని యతఁడు స్వప్నావస్థయం దయినను దలఁచియుండలేదు. ప్రభాకరుఁడు రూపమునందు నల్లనివాఁడే యయినను పద్మిని యాతనిచర్మమును జూచి మోహింపక శూరత్వాదిగుణములను కామించి తన హృదయము నాతనికర్పించి తన ధనప్రాణముల నాతని పాలుచేసెను. అనేకములైన యాతనియుత్తమగుణములనుబట్టియే పద్మిని యాతనియందు బద్ధానురాగము గలదయినందున, తనతోడి రాచకన్నె లందఱును సామాన్యముగా విరసభావముతోఁ జూడఁదగిన

యాతనిశరీరసౌకర్యముసహితము లఘుదృష్టితోఁ జూడక యా కాంతాతిలకము తన్నువరించి ధన్యులు కాఁదలఁచుకొనియున్న రూప లావణ్యసంపన్ను లయినస్వజాతిరాజకుమారులయెల్ల శరీరముల కంటెను తనప్రియునికృష్ణదేహమునే శ్రేష్ఠమయినదానినిగా భావించుకొనెను.

వారివివాహ మెంత రహస్యముగా జరపఁబడినను చిరకాలము దాఁగియుండక యావృత్తాంత మల్పకాలములోనే వృద్ధుఁ డయిన యావసుదేవునిచెవిని బడెను. పిడుగువంటియావార్త చెవినిబడఁగానే యతఁడు దురాగ్రహావేశముచేత దేహము కంపింప, ఇంటఁ గాలు నిలువక వెంటనే రాజస్థానమునకు పరుగెత్తి కృతఘ్నుఁ డయినప్రభా కరుఁడు మాయలచేతను మంత్రములచేతను తన ప్రియపుత్రికయైన పద్మినిని వశ్యురాలిని జేసికొని తనయనుమతి పొందకుండ వివాహ మాడుట కింటినుండి లేవఁదీసెనని సభవారితో మొఱపెట్టుకొనెను.

ఈసమయమునందే బౌద్ధులకును పాండ్యమండలప్రభుత్వము వారికిని యుద్ధము పొసఁగినందున, తామావఱకుఁ గోలుపోయిన సింహళద్వీపమును మరల జయించి స్వాధీనపఱచుకొనవలెనని యోధ సేనలు సముద్రముమీఁదఁ బంపుచున్నబౌద్ధయోధులతో యుద్ధము చేయుటకయి మహావీరుఁడయినప్రభాకరునికొలు వప్పు డవశ్యముగా రాజునకు వెంటనే కావలసి యుండెను. బౌద్ధులతో ఘోరయుద్ధము చేసి యమోఘవిజయము నొందఁగలిగిన మహాశూరుఁ డొక్కప్రభా కరుఁడే యని యెల్లవారును దృఢముగా నమ్మియున్నందున, ఎల్లవారి దృష్టియు నాతనిమీఁదనే యుండెను. ఆతనిశక్తియుక్తులను రాజెఱిఁ గినవాఁ డగుటచే స్వదేశగౌరవమును నిలుపుట కతఁడుదక్క వే ఱొక్కఁడు సమర్థుఁడు లేఁ డని నిశ్చయించి యాతని సభకు పిలిపించి సేనాధిపత్య మిచ్చి పంప సిద్ధముగా నున్నకాలములోనే వసుదేవుఁ

డాతనిని విమర్శించి దోషనిర్ధారణముచేసి శిక్షింపవలసినదని యభి యోగము తెచ్చెను. ఆకాలమునందా దేశపు రాజశాసనమునుబట్టి యట్టినేరము చేసినవాఁడు మరణశిక్షపాలు కావలసియుండెను.

ఇట్టిస్థితిలో నభియోగము వచ్చినప్పుడు సభికులు వసుదేవుఁడు వృద్ధుఁడును సత్యసంధుఁడు నగుటచేత నాతనిమాటలను సావధాన ముగావిని,కోపావేశముచేత నతఁడు తగిననిదర్శనములులేనిదే లేనిపోని దోషారోపణములు చేసినను సహించి విమర్శించి, ఏమిసమాధానము చెప్పెదవని ప్రభాకరునడుగఁగా నతఁడు తానాగన్యను లోఁగొనుట కయి యవలంబించిన మార్గమును తాను తనకథను జెప్పినవిధమును నేమియుఁ దాఁచక యున్నది యున్నట్టుగా సర్వమునునిష్కపటముగా సభవారిముందేకరువుపెట్టెను. మధురగంభీరస్వరముతో హృదయ రంజకముగా వినిపించిన కథ యాద్యంతము విని రాజు తలయూఁచి యీకథ నీతనినోట వినుట తటస్థించిన పక్షమున వసుదేవునికూఁతురే కాక తన కూఁతురు సహితము వలచి పైఁబడక మాన దనిపలికెను. పద్మినియొక్క చిత్తాకర్షణమునకయి యతఁడుప్రయోగించిన మాయ లును మంత్రములును మాయయు మర్మమునులేని యతని ఋజు వర్తనయొక్కటి దక్క వేఱేవియు లేవనియు, అతఁడు ప్రయోగించిన సమ్మోహనమంత్రమంతయు తన మృదుకథను తేనె లొలుకుమాట లతో మనసుకరఁగునట్లు కర్ణరసాయనముగా వచించుటయొక్కటియే యనియు సభికులందఱకుగూడవిస్పష్టపడెను. అంతట పద్మినినిగూడ సభకుఁ బిలిపించి యడిగినప్పుడాచిన్నదికూడ తన ప్రేమానుబంధ మునకుఁ గలకారణ మాతఁడు వినిపించిన విచిత్రచరిత్రయొక్కటియే యగుట తెలిపి, తన్ను చిన్నప్పటినుండియు విద్యాబుద్ధులుచెప్పి పెంచి పెద్దదానిని జేసినందుకయిన తండ్రియెడల తాను వినయగౌరవములు

విమర్శకాగ్రేసర, ఐతిహాసిక సమ్రాట్,

ధర్మభూషణ, శివశరణ,

శ్రీ పండిత బండారు తమ్మయ్యగారు

జననము **24-9-1891.**

రినవనియు యుద్ధముచేయవలసిన యావశ్యక మఃఖమాత్రమును లేక లంక సురక్షితముగానున్నదనియు శుభవార్త తెలియవచ్చెను. అయినను ప్రభాకరుఁడు శ్రమపడవలసిన ఘోరతరమయినయుద్ధ మొకటి యిప్పుడు క్రొత్తగా నారంభమయ్యెను. నిరపరాధిని యైనయాతని భార్యయెడఁగల యసూయాద్వేషములవలన బైలు దేఱిన శత్రువృలిప్పు డాతనిపాలికి గర్భశత్రువు లయిన బౌద్ధులకంటెను నధికభయంకరు లయిరి. సేనానాయకుఁడయిన ప్రభాకరుని మిత్రులలో మిత్రపాలుని కంటె నెక్కువచనవరియు నెక్కువనమ్మకమునకు పాత్రుఁ డయిన వాఁడును మఱియొకఁడు లేఁడు. మిత్రపాలుఁడు నిండుయావనమున నున్నవాఁడు; మహాసౌందర్యవంతుఁడు; నిరుపమానవాక్చాతుర్యము గలవాఁడు; ఎప్పుడును నవ్వుమొగము పూని యుల్లాసముతో నుండు వాఁడు; మహావీరుఁడు; సరససల్లాపములచేత కామినులయుల్లములు రంజిల్లఁజేయు రసికత్వముగలవాఁడు. ఇటువంటివానిని జూచినప్పుడు వయసు ముదరినతరువాత చక్కఁదనము గల చిన్నకన్నెలను పెండ్లి చేసికొన్న ప్రభాకరునివంటివారి మనస్సులో ననుమానమును భయమును గలుగవలసినదే కాని ప్రభాకరుఁడు పరులమీఁద ననుమానపడుట యెట్టిదో యెఱుఁగని దొడ్డస్వభావము గల్గువాఁ డగుటచేత పరుఁడు తనయెడల ద్రోహము తలఁచు నన్నయనుమానమే యతని మనస్సున కెప్పుడును తట్టలేదు. ప్రభాకరుఁడు పద్మినితోడితనవివాహవ్యవహారమునం దీమిత్రపాలునినే నియమించి, ఉభయులమధ్యను సందేశములు నడుపుట కీతనినే దూతనుగా నుపయోగించెను. సుందరులవద్ద హృదయరంజకముగా చమత్కృతితో సంభాషించుటలోఁ దనమిత్రునివద్ద నున్నంతసామర్థ్యము తనవద్ద లే దని తెలిసికొని, తన ప్రతినిధిగాఁ బోయి కన్యావరణముచేసి రావలసినదని నర్మగర్భముగాఁ

బలుకుచు ప్రభాకరుఁడు పలుమాఱు మిత్రపాలుని పద్మినియొద్దకుఁ బంపుచు వచ్చెను. కపట మెఱుఁగని యటువంటి యమాయికత్వ మాతనికిఁ గలగుణాలంకారములలో నొక్కటి యని చెప్పవలసినదే కాని దాని నొకదోషమునుగా పరిగణింపరాదు. అందుచేతపతివ్రతా శిరోమణియైన పద్మినికి తన ప్రాణేశ్వరుఁ డయిన ప్రభాకరునికి తరు వాత నామిత్రపాలునియందే యధికవిశ్వాసమును ప్రేమయునుండుట వింతగాదు. ఆదంపతులకు వివాహానంతరమునఁగూడ మిత్రపాలుని తోడి తమవ్రవర్తనమునందేమియు వ్యత్యాసము కలుగలేదు.అతఁడు మునుపటివలెనే తఱుచుగా వారి యింటికిఁబోవుచు, ఆదంపతులతో యథేచ్ఛముగా సంభాషించుచుండెను. ప్రభాకరుఁడు గంభీరస్వభా వముగల మితభాషియైనను, మనసువచ్చినట్లమితముగామాటాడు తన మిత్రునియొక్క సంభాషణను విని యానందించుచుండెను. పెండ్లికాక పూర్వము తాను సందేశము గొనివచ్చినప్పటి కాలమునందువలెనే యిప్పుడును మిత్రపాలుఁడును పద్మినియు నరమరికలేక కలిసి మాటా డుచు నానందించుచుందురు.

కొంతకాలముక్రిందట ప్రభాకరుఁడు మిత్రపాలునికి దండులో గొప్పయుద్యోగమిచ్చి విశ్వాసార్హునిగా నెంచి తనకు సహాయునిగా జేకొని యాతనిని సదా తనయొద్దనే యుంచుకొనియుండెను. ఆతని కట్లు గొప్పయుద్యోగమిచ్చుట సేనలో చిరకాలమునుండి కొలువు చేయుచుండుటచేత తానాయుద్యోగమున కెక్కువయర్హుఁడ నని భావించుకొనుచున్న దుష్టబుద్ధికి కడుపుమంటగానుండి కనఁబడినచోట నెల్ల నాక్షేపించుచు, స్త్రీలవద్దఁ గూరుచుండి తియ్యనికథలు చెప్పు టకుఁదక్క యుద్ధకార్యములకు వేనికిని బనికిరా వని యతఁడు మిత్ర పాలుని పరిహాసించుచుండెను అందుచేత దుష్టబుద్ధి మిత్రపాలుని

మాత్రమే కాక ప్రభాకరునిగూడ మనసులో ద్వేషించుచుండెను. ప్రభాకరుని ద్వేషించుట కతఁడుమిత్రపాలునియెడ దయగలిగియుండు నన్న యొక్క కారణమే కాక ప్రభాకరుఁడు తనభార్యయైనరాధికయం దనురాగము గలవాఁడయి యున్నాఁడని నిష్కారణముగా దుష్ట బుద్ధి తనమనస్సులో పెట్టుకొన్న లేనిపోని యనుమానమొక్కటికూడ కారణముగానుండెను. ఇట్లకారణవైరము వహించి దుష్టబుద్ధి పగ సాధింపవలెనని నిశ్చయించి యొక్కసారిగా మిత్రపాలుని ప్రభాకరుని పద్మినిని నాశనముచేయుటకయి యొకయుపాయ మాలోచించెను.

దుష్టబుద్ధి మాయలమారియు మనుష్యస్వభావమును జక్కగా నెఱిఁగినవాఁడు నగుటచేత లోకములో పురుషుఁడు పొందఁదగిన వేదన లలో నెల్ల భార్యయెడల జారత్వశంకవలనఁ గలిగెడుమనోవేదనయత్యా ధికమయిన దనియు దుర్భరమయిన దనియు తెలిసికొన్నవాఁడయి, తాను ప్రభాకరునిమ్మనస్సులో మిత్రపాలుఁడు పద్మినివిషయ మయి ద్రోహవర్తనము కలవాఁడయినట్టు శంక కలిగింపఁగలిగినపక్షమున ప్రభాకరుఁడు గాని మిత్రపాలుఁడు గాని యుభయులు గాని ప్రాణ ములు పోఁగొట్టుకొందు రని తలఁచి, ఆమాయోపాయముచేత పగ తీర్చుకోవలెనని నిశ్చయము చేసికొనెను. జయశాలియైన తమసేనాధి పతి క్రొత్తగా వివాహమాడినభార్యతోడఁగూడ వచ్చుటయు, శత్రు సేన గాలివానచేత సముద్రములో చెల్లాచెదరయిపోయినదన్న శుభ వార్త తెలియుటయు, సేనలో నెల్లవారికిని మహోల్లాసజనకముగా నుండుటచేత సింహళద్వీపములో నున్నసైనికులెల్లరు జేరి నాఁటిదిన మొక్కగొప్పయుత్సవము చేసిరి. ఆయుత్సవములో నెల్లవారును సంతోషాతిశయముచేత మితముతప్పి త్రాగి యెక్కువగా భుజించిరి. సైనికు లతివిస్తారముగా త్రాగి యల్లరిచేసి జనుల కొత్తుడు కలిగింప

కుండఁ జూచుటకును, క్రొత్తగా వచ్చిదిగిన సేనలవలనఁ దద్వీపవాసుల కేవిధమయినయాయాసమును కలుగకుండఁ గాచుటకును అధికారమిచ్చి యారాత్రి ప్రభాకరుఁడు మిత్రపాలుని నియమించెను. ఆరాత్రియే దుష్టబుద్ధియు తాను వారినిజెఱుపుట కయి పన్నినకూ్రరోపాయమును ప్రయోగించుట కారంభించెను. కావలిగా నున్నయుద్యోగస్థుఁడు త్రాగుట గొప్పతప్పదమేయయినను, దుష్టబుద్ధి తియ్యని మాటలు చెప్పి తనకు సేనాధిపతియం దున్నట్లు కల్లప్రేమను భక్తిని గనఁబఱిచి భ్రమింపఁజేసి మిత్రపాలు నధికముగా త్రాగునట్లుచేసెను. మిత్రపాలుఁడు మొట్టమొదట త్రాగుటకు సందేహించి కొంతసేపటి వఱకును మద్యమును నిరాకరించినను, కడపట దుష్టబుద్ధియొక్కయుత్సాహవచనములకును భ్రాంతిగొలుపుపాటలకును లోనయి సురను సేవించుట కారంభించి యొకపాత్రము తరువాత నొకపాత్రముగా మెల్లమెల్లఁగా సురతో గర్భమును పూరించెను. ఆతని ముఖద్వారముగుండి గర్భకుహరములోఁ బ్రవేశించిన గర్భశత్రువయిన యామద్యభూత మించుకసేపటిలో నాతనిబుద్ధిని మ్రింగివేసినందున, మత్తెక్కి వివేకహీనుఁడయి యున్నయామిత్రపాలుఁడు దురాత్ముఁడయినదుష్టబుద్ధియొక్క ప్రేరణముచేత నొకసేనానాయకునితో కలహము పెట్టుకొని కత్తిదూసికొని లేచి, నడుమ కలహము వారించుట కయి యడ్డము వచ్చినశూరవర్మ యనునుద్యోగిని గాయపఱిచెను. అప్పుడాకలహములో పలువురు చేరి పోట్లాట కారంభించిరి. ఈకలహమునకంతకును కారకుఁడయినదుష్టబుద్ధియే త్రాగుబోతులుకొందఱు చేరి పెట్టుకొన్న యీచిఱుకయ్యము భయంకరమయిన మహాయుద్ధముయినట్టుగా కంటఁబడినవారితో నెల్లఁజెప్పుట కారంభించి, దేశోపద్రవకరమయినజనసంక్షోభము పుట్టినప్పుడు వాయించెడుభేరిని వాయించు

నట్లు చేసెను. ఆభేరీధ్వని విని నిద్రపోవుచున్న ప్రభాకరుఁ డులికిపడి లేచి, వేగిరపాటుతో వస్త్రాదికము ధరించి తిన్నఁగా సేనాని వేశమునకు నడిచివచ్చి యాసంక్షోభమునకుఁ గారణ మేమని మిత్రపాలుని నడిగెను. అప్పటికి సురాపానమువలన తలకెక్కినమత్తు కొంత దిగినందున మిత్రపాలుఁడు తన యవివేకతను ప్రభాకరునిముందటఁ జెప్పుటకు సిగ్గుపడి సదుత్తరము చెప్పక యూరకుండెను. అంతట దుష్టబుద్ధి తనమిత్రుఁడయినమిత్రపాలుని నేరమును బయలఁబెట్టుట కిష్టము లేనివానివలె నటించుచు, సత్యము చెప్పవలసినదని ప్రభాకరుఁడు తొందరపెట్టఁగా విధిలేక చెప్పుచున్న వానివలె జరిగినకథ యంతయు నేకరువు పెట్టి, అందు తాను ప్రోత్సాహపఱిచి చేసినపనిమాత్రము మఱుఁగుపఱిచి మిత్రపాలుని తప్పిదమును దాచుచున్న ట్లగపడుచు నుపాయముతో సేనాపతిదృష్టియందు దాతని నేరము మఱింతహీనముగాఁ గనఁబడునట్లు చేసెను. తనసైనికులలో నెంతటి చనవరియైనను తనయాజ్ఞ నతిక్రమించి నడిచినప్పుడు దయాదాక్షిణ్యములు తలఁచి క్షమించి యూరకుండుస్వభావము కలవాఁడు కాకపోవుటచేత నతఁడు వెంటనే మిత్రపాలుని తానిచ్చినపనినుండి తొలగించెను. ఈప్రకారముగా దుష్టబుద్ధి నాటినయుపాయబీజము మొలకయెత్తి ప్రథమదినముననే ఫలింపనారంభించినందున, ఆతఁడు లోపల సంతోషించి తాను మనస్సులో ద్వేషించెడుశత్రువును తన మాయావాగురలోఁ బడవేసి జీవనము తీసివేయించుటలో తృప్తినొంది యుండక యారాత్రి నడచినపనిని బట్టియే తనపగవానిని పూర్ణముగా చెఱుపవలె నని నిశ్చయించుకొనెను.

తనయజమానుని యాగ్రహమువలనగర్వభంగముగలవాఁడయి మిత్రపాలుఁడు తనకు పరమాప్తునివలె నభినయించుచున్న దుష్టబుద్ధి

వద్దకుపోయి, నాఁటిరాత్రి తానాప్రకారముగా తప్పత్రాగి మృగము వలెఁబ్రవర్తించి తన యజమానుని యనుగ్రహమును పోఁగొట్టు కొన్నందుకు ఖేదపడి, తన దుర్వర్తనమువలనఁ దాను పూర్ణముగా పాడయితిననియు, అట్టియపరాధము చేసినతరువాత మరల నేమొగ ముతోఁ బోయి తాగ్రిగుఁబోతునని యొప్పుకొని తనపని తన కిమ్మని వేఁడుకోఁగలుగుదుననియు, చెప్పుకొని తనబ్రతుకును రోయఁజొచ్చెను. అతని దీనాలాపములు విని జాలిపడువానివలె నటించి దుష్టబుద్ధి లోక ములో లోపములేనివాఁ డెవ్వఁ డుండు ననియు నెంతటి వివేకికైనను ప్రమాదముచేత నొకానొకప్పుడు తాగ్రిగుట సంభవింపవచ్చుననియు నపాయము తప్పించుకొనుట కుపాయమాలోచింపవలెనుగాని యాపద వచ్చినప్పుడు దిగులుపడి కూరుచుండుట బుద్ధిమంతుని లక్షణము కాదనియుఁ జెప్పి యోదార్చి, ఇప్పుడు ప్రభాకరుఁడు భార్య యెంత చెప్పిన నంతచేయుచున్నవాఁడగుటచేత పోయి యామెకాళ్ళమీఁదఁ బడి భర్తతోఁజెప్పి క్షమించునట్లు చేయవలసినదని వేఁడుకొమ్మనియుఁ ఆమె దయార్ద్రహృదయముగల యుత్తమురాలగుటచేత నీమాట తీసి వేయక తన భర్తతోఁజెప్పి నిన్నాతనిదయకు మరలఁ బాత్రుని జేయుననియు, హితోపదేశముచేసెను. ఇది తనపగను సాధించుకొను టకయి దురుద్దేశముతో చేయకపోయినయెడల మంచి యుపదేశమే కాని దుష్టబుద్ధిమాత్ర మాతనిని పాడుచేయుటకు మార్గముగానుండు ననియే యాయాలోచనను జెప్పెను.

దుష్టబుద్ధియొక్కమాట విని మిత్రపాలుఁడు పద్మినియొద్దకుఁ బోయి యామెమనస్సు కరఁగునట్లుగా తనకు సంభవించినకష్ట మామెతోఁజెప్పుకొని, భర్తతోఁజెప్పి పోయినజీవనమును మరల నిలిపి దీనునిరక్షించిన పుణ్యము కట్టుకొమ్మని బహువిధములఁ బ్రార్థించెను.

దీనదయాళురా లయినయాకాంతామణి యాతని కభయహస్తమిచ్చి పంపివేసి, ప్రతిదినమును మిత్రపాలుఁడుచేసిన యల్పదోషము క్షమించి యాతనిపని యాతనికియ్య వలసినదని భర్తను వేఁడుకొన మొదలు పెట్టెను. అటువంటి నేరముచేసినవాని నంతశీఘ్రముగా క్షమించుట యుక్తముకాదని చెప్పి యతఁడు భార్యమాటను తీసివేయలేక కాల హరణము చేయుచుండఁగా, ఆయిల్లా లంతటితో నూరకుండక మాపు చేసెదరా రేపుచేసెదరా యని భర్తను పలుమాఱు తొందరపెట్టుచు మిత్రపాలునియొక్క పక్షమవలంబించి యాతఁడు తనదోషమునకుఁ బశ్చాత్తాపపడి యెంత కుంగిపోయినాఁడో చెప్పి, అతఁడు చేసిన యాయల్పదోషమున కతనికంత క్రూరదండనము విధించిన ధర్మము కాదని న్యాయనిష్ఠురములాడి, ఆతనిని శీఘ్రముగాదయ చూడవలసిన దని నిర్బంధపెట్టుచుండెను. ప్రభాకరుఁడప్పటికిని దయచూపక యుపే క్షింపఁగా పద్మినిభర్తనుజూచి "ఓప్రాణనాథా ! మీపాదసేవకురాలి యందు మీరింత దయ తప్పవచ్చునా? మీకు ప్రాణమిత్రుఁడయి నేను మీచెట్టఁబట్టుటలో సర్వవిధముల సహాయుఁ డయినమిత్రపాలుని విషయములోనే నేను మీతో నింతదూరము మనవిచేయవలసివచ్చు చున్నదిగదా? ఇంతదీనముగా ప్రార్థించుచున్నను మిత్రవిషయములో నింతమాత్రపు చిన్న యుపకారమునుజేయ ననుగ్రహింపనివారు గొప్పవిషయములో నేమియుపకారము చేయఁగలరు?" అని బహు విధముల నొక్కిచెప్పెను. దయారసముట్టిపడునట్లుగా నంతమృదువుగా నడిగిన యామెప్రార్థనను నిరాకరింప నోరురాక ప్రభాకరుఁడు మిత్రపాలుని తప్పక క్షమియించెద నని భార్యచేతిలోఁ జేయివేసి వాగ్దానముచేసి కొంత కాలముమాత్ర మోర్చియుండవలసిన దని బతిమాలుకొనెను,

ఒకనాఁడు మిత్రపాలుఁడు తనపనినిమిత్తమయి పద్మినిని సందర్శించి వేఁడుకొని యొకదారిని వెడలిపోవుచుండఁగా నానిమిషమునందే మఱియొకదారిని ప్రభాకరుఁడును దుష్టబుద్ధియుఁ గలిసి లోపలికివచ్చుట తటస్థించెను. అప్పుడుమాయోపాయములయందు మహానిపుణుఁడయిన దుష్టబుద్ధి తనలోఁదా ననుకొన్నట్లు "ఇటువంటిచేష్టలు నాకుసరిపడవు" అని హీనస్వరముతో పలికి తలపంకించెను. ప్రభాకరుఁడా మాటను వినినవాఁడయ్యును దాని నంతగా పాటింపక లోపలికిఁబోయి భార్యతోమాటాడి యాసందడిలో నప్పుడామాటనే మఱచిపోయెను గాని తరువాత నాతని కాసంగతిని మరల జ్ఞప్తికిఁదెచ్చుకోవలసిన యవసరమొకటిసంభవించినది. పద్మినియతనినివిడిచి లోపలికిఁబోయిన తరువాత తనకుఁ గలిగిన సందేహమును దేనినో తీర్చుకొనుటకయి యడిగినట్లుగా దుష్టబుద్ధిప్రభాకరునిజూచి మీరు పద్మినిని వరించుటకయి ప్రయత్నముచేయుచున్నకాలములో మీకామెమీఁద వలపుగల దన్నయంశము మిత్రపాలుఁ డెఱుఁగునా యని ప్రశ్నవేసెను. ఎఱుఁగునని చెప్పి యతఁడొక్కఁడెఱుఁగుటమాత్రమేకాదు మాయిరువుర నడుమను సందేశములనుగూడఁ గొనిపోవుచువచ్చెనని ప్రభాకరుఁడు పలుకఁగా, ఆలాగుననా యని పలికి దుష్టబుద్ధి పెదవి విఱిచి యూరకుండెను. దుష్టబుద్ధి నిష్కపటియనియు మంచివాఁడనియు నతఁడు నమ్మియున్నందున, అతనికప్పుడు తాను దుష్టబుద్ధితోఁగూడి లోపల ప్రవేశించునప్పుడన్నమాటయు మిత్రపాలుఁడు పద్మినియొద్ద నుండుటయు స్మరణకురాఁగా దానికంతకు నేదోయర్థమున్నదని యతఁ డూహించి యతనికి దెలిసినదేమైన నున్నయెడలఁ దనకప్రియమయినను సందేహింపక తనతోఁ జెప్పవలసినదని దుష్టబుద్ధిని వేఁడుకొనెను, తన హృదయములో కాపట్యములేనివారు పరులనుగూడ

తమయట్లే యెంచి వారిమాయలను మర్మములను దెలిసికోలేక వారు చెప్పినదియెల్లను పరిశుద్ధహృదయముతోనే చెప్పుదురని భ్రమించి మోసపోవుచుందురు. అందుమీఁదట దుష్టబుద్ధి "మిత్రుఁడా! మనస్సులోఁ బుట్టిన పిచ్చియూహలనెల్ల నెల్లడిచేయుట యెన్నఁడైన ధర్మమగునా? ఒకానొక సమయమునం దెంతమంచివారల హృదయముల యందును దుష్టచింత లుదయముకావచ్చును. కాఁబట్టి పదింబదిగ విచారించి సత్యమును దృఢముగా స్థిరపఱచుకొనువఱకును తోఁచిన దానినెల్లఁ బరులతోఁ జెప్పఁగూడదు." అని పలికి అనాలోచితములయిన తనమాటలవలన ప్రభాకరుని మనస్సునకు కొంచెము నొప్పి కలిగిన పక్షమున తరువాత తనమనస్సెంతో దుఃఖపడుననియు, తన మనస్సులోని దురూహల నెఱుఁగఁ గోరుట ప్రభాకరునియొక్క మనశ్శాంతి కెంతమాత్రమును తగదనియు, అల్పములైన యనుమానములనుబట్టి మంచివారిపేరును భంగముకలిగించుట యుక్తముకాదనియు, నీతులనుజెప్పఁజొచ్చెను. ఈమాటలవలన ప్రభాకరునియొక్క మనస్సు చెదరి యతని మనస్సులో నేదోయనుమానము పుట్టినదని దృఢముగా తెలిసికొన్నతరువాత నాదురాత్ముఁ డాతనిమనస్సంతుష్టిని చెడఁగొట్టుట కిష్టములేని వానివలె నటించి జారత్వశంక నెప్పుడును మనస్సులోఁ బెట్టుకొనగూడదనియు నట్టిశంకయే యెల్లపాపములకును మూలమనియు బోధించి యాహితబోధవలననే జారత్వశంక యతనిహృదయమునందు మఱింత రవులుకొల్పెను. అప్పుడు ప్రభాకరుఁడు నిట్టూర్పుపుచ్చి "చెలికాఁడా! నాభార్యరూపవతియనియు వాక్చమత్కృతి కలదనియు సంగీతసాహిత్యముల యందు నిపుణురాలనియు నేనెఱుఁగుదును. అయినను గుణసంపదమాత్ర మొక్కటిలేకపోయినపక్షమున స్త్రీలయం దీచెప్పినగుణములన్నియు నవగుణములగును. తగినంత నిదర్శనములేని దే

మాత్రము నేనా మెగుణము మంచిది కాదని నమ్మఁజాలను'' అనిపలికెను. ''లేని పాపము కట్టుకోరాదు. ఆమెయందు లేశ మైనను దోషమున్నట్టు నాకునిదర్శన మేదియుఁ గనఁబడలేదు. నిదర్శనము లేక యూరక యొకరు చెప్పినమాటలు నమ్మనినీస్వభావమునకు నే నెంతో సంతోషించు చున్నాను. నీవు నీభార్యమీఁద నెప్పుడును నిష్కారణముగా నను మానపడఁగూడదు. మిత్రపాలుఁ డామెయొద్దకు వచ్చుచుఁ బోవుచున్న ప్పుడు నిపుణముగాఁ బరిశీలించి మఱియొక యభిప్రాయమును గుదురు కొనవలెనుగాని తొందరపడరాదు. స్త్రీలస్వభావము నాకు చక్కగా తెలియును. భర్తలవద్ద సిగ్గుచేత సాహసింపలేక కొన్నివిషయములలో నితరులవద్ద కొంతయెక్కువ స్వేచ్ఛతో ప్రవర్తించినంతమాత్రముచేత వారివిషయమయి యన్యథా భావింపఁగూడదు'' అనిహితోపదేశము చేసి, దుష్టబుద్ధి మెల్లఁగా వివాహప్రసంగము తెచ్చి పద్మిని తన్ను వరించుటలో ప్రభాకరుఁడు మాయలను మంత్రములను ప్రయోగించి లోఁబఱుచుకొన్నట్లు తండ్రికి నమ్మకము కలిగించి యావృద్ధుని వంచిం చిన దని తోఁచునట్లు సూచనగా నడుమనడుమ కొన్నిమాటలు జాఱ విడుచుచు వచ్చెను. తన్నుఁ గూర్చినవగుటచేత నామాటలు సూటిగా తత్క్షణమే ప్రభాకరునిహృదయాంతరాళమున నాటుకొనఁగా అతఁడు తండ్రిని మోసపుచ్చ సాహసించిన చిన్నది భర్తను మోసపుచ్చుటకు మాత్రము సందేహించునా యని భార్యవిషయమయి సందేహపడ నారంభించెను.

అప్పు డాదుష్టుఁడు తా నేమియు నెఱుఁగనివానివలె నభిన యించి యటువంటి యప్రశస్తప్రసంగము తెచ్చినందుకు క్షమింపు మని ప్రభాకరుని వేఁడుకొనెను. ప్రభాకరుఁడు నిజముగా మనస్సులో వ్యాకులత నొందినవాఁ డయ్యును పయికి తా నాప్రసంగము వలన

నేమియు చలింపకున్న ట్లగపడుచు మరికొన్నిసంగతు లడిగి నిర్భయముగాఁ జెప్పవలసిన దని దుష్టబుద్ధిని బలాత్కారపెట్టెను. ఆసంభాషణము జరుగుచున్నంతవఱకును దుష్టబుద్ధి మిత్రపాలుని తనమిత్రుఁడని పిలుచుచు నతనిలోపములను గప్పిపుచ్చుటకయి ప్రయత్నించుచున్నట్టు మాటలవలన సూచించుచు, పద్మిని మిక్కిలి చక్కనివారయి లేఁబ్రాయములో నున్నస్వదేశపురాజకుమారుల నెల్ల నిరాకరించి రూపవంతుఁడుకాని వయసుమీఱినప్రభాకరుని గోరుట స్వభావవిరుద్ధ మగుటయు, తొందరపడి యనాలోచితముగా నొకకార్యము చేసినవారు తరువాత తమయవివేకమును దలఁచుకొని పశ్చాత్తప్తులగుట సహజ మగుటయు నేర్పుతోఁజెప్పి, కడపట మిత్రపాలునికి పని యిచ్చుట కొంత యాలస్యముచేసి యీలోపల నాతనివర్తన మెట్లుండునో యాతనికి పని యిప్పించువిషయమయి పద్మిని యేయేవిధములఁ బాటుపడునో కొంచెము కనుగలిగి చూచుచుండవలసిన దని యాలోచన చెప్పెను. ఉపాయశాలియైనయాదుష్టాత్ముఁడు తనశక్తినంతను వినియోగించి యమోఘమయిన కుతంత్రమును పన్ని, పద్మినియొక్కసుగుణసంపత్తి నేయామెయొక్కవినాశమునకు మార్గముగాఁ జేయ నాలోచించి మొట్టమొదట మిత్రపాలుని పిలిచి యిచ్చకములాడి తనపనినిమిత్తమయి పద్మినియొద్దకుఁబోయి వేఁడుకొనున ట్లాతని నొడఁబఱిచి సింగారించి పంపి, తరువాత ప్రభాకరునియొద్దకుఁ బోయిపరమాప్తునివలెమాటాడి యాతనిమనస్సులో శంకావిషబీజమును నాఁటి నిర్దోషురాలయిన యాపతివ్రతాతిలకమును స్వగుణరజ్జువులతోనే యురియొద్దకొని యందనాయాసముగా కూలునట్లు పెద్దపన్నుగడ పన్నెను. వారిప్రసంగము చాలించి వెళ్ళఁబోవునప్పు డాదుష్టాత్ముఁడు దృఢమయినదృష్టాంతము కనఁబడువఱకును పద్మినిని నిరపరాధినినిగానే భావింపవలసిన దని

ప్రభాకరునితో మఱిమఱిచెప్పి ప్రార్థించెను. ప్రభాకరుఁడును తాను వేగిరపడక సావకాశముగా వేచియుండెద నని పలికెనుగాని నాఁటి నుండియు నతనిమనస్సుమాత్రము మరల కుదుటఁబడక శాంతియన్న మాటయెఱుఁగనిదై యుండెను. గతదినమువఱకును నతఁడు హాయిగా పొందుచున్ననిద్రను నాఁటినుండియు మరల నతనికిఁ దెచ్చుటకు నల్లమందు మొదలయిన లోకములోనిమత్తువస్తువులకు వేనికిని సాధ్యము కాలేదు. ఆక్షణమునుండియు నాతనిమనస్సే యతనికిస్వాధీనము కాలేదు; అతనిశరీరమే యతనికి భారముగా కనఁబడఁజొచ్చెను, అతనికి యుద్ధము నందభిరుచి తప్పిపోయినది; సేనలనుగాని ధ్వజములనుగాని వ్యూహములనుగాని భేరులనుగాని జూచునప్పుడు వీరరసముతో నుప్పొంగి పరుగువాఱెడి యాతనియాత్మ నిరుత్సాహమయి సంతోషహీనమయ్యెను. అతఁడు మతిపోయినవాఁడయి యొకప్పుడు పద్మిని నిర్దోషురాలని తలఁచును, మఱియొకప్పుడామె దోషురాలని తలఁచును; ఒకప్పుడు దుష్టబుద్ధిమాటలు సత్యములు కావని యెంచును; మఱియొకప్పుడతనిమాటలు సత్యములని యెంచును, ఒకప్పుడుమిత్రపాలుని వర్తనము తనకుఁదెలియకున్న బాగుండునని భావించును; మఱియొకప్పుడు తెలియుటయే మంచి పనియైనదని భావించును. ఈవిధముగా నతఁడు మతిస్థైర్యము చెడిన వాఁడయి యొకనాఁడు కత్తి దూసికొని తిన్నఁగా దుష్టబుద్ధియొద్దకుఁ బోయి యాతనిజుట్టుపట్టుకొని తత్క్షణము పద్మినియొక్క యపరాధమును స్థాపించుటకుఁ దగిన నిదర్శనమును జూపకబోయిన పక్షమున నిష్కారణముగా యోగ్యురాలియందు మిథ్యాదోషమారోపించి కల్లలాడినందున కయి యాతని నాలుకను గోసెదనని బెదరించెను. అందుమీఁద దుష్టబుద్ధి తన నిష్కాపట్యమును మంచితనమునే తనకీగతి తెచ్చినట్లభినయించి లేనిరోషము

తెచ్చుకొని, జరీపువ్వులుగల యెఱ్ఱపట్టురుమాలు యెప్పుడయిన నీవు నీభార్యవద్దఁ జూచినావా యని మొగ మింతచేసికొని యడిగెను. వివాహసమయమునం దట్టిరుమా లొకటి తానే తన భార్యకిచ్చితినని ప్రభాకరుఁడు పలికెను. "ఆరుమాలుతోనే మిత్రపాలుఁడు నేఁడు మొగము తుడుచుకొనుచుండఁగా నేను ప్రత్యక్షముగాఁ జూచినాను" అని యాదుష్టుఁడు మొగము జేవురింపఁ బలికెను. "నీవు చెప్పినదే సత్య మయినపక్షమున వారిప్రాణములుతీసి నాపగతీర్చుకొనువఱకును నేను నిద్రపోను; నేఁడు మొదలుకొని మూఁడు దినములలోపల తప్పక మిత్రపాలుఁడు యమలోకముచేరును; ఇఁక భార్యారూపమైయున్న యారాక్షసియొక్క వధవిషయమయి నేను పోయి తరువాత నేదో యుపాయ మాలోచించెదను" అని ప్రభాకరుఁ డనెను.

జారత్వశంకను మనస్సులోఁ బెట్టుకొని యున్నవారికి గడ్డిపఱక చేయని విషయములు సహితము వేదవాక్యమువంటి ప్రబలప్రమాణ ములుగా తోఁచునుగదా! మాయకప్పియున్న ప్రభాకరుని దృష్టి కప్పుడు మిత్రపాలునిచేతిలోఁ బడిన రుమాలు మిత్రపాలుని కది యెట్లులభించినదో యను విచారమైన నక్కఱ లేకయే యిద్దఱిప్రాణ ములను గొనుటకు చాలినంత నిదర్శనముగాఁ గనఁబడినది. ఆరుమాలు నెప్పుడును పద్మిని మిత్రపాలుని కిచ్చియుండనులేదు, ఆమె ప్రియవల్లభుఁడు తనకు ప్రీతిపూర్వకముగా నిచ్చినవస్తువు నితరుల కిచ్చుటకంత యవివేకినియుఁగాదు, ఈవిషయములో పద్మినియు మిత్ర పాలుఁడును గూడ నుభయులును ప్రభాకరున కణుమాత్రమును ద్రోహముతలఁచి యెఱుఁగని నిర్దోషులే. దుర్మార్గములైన యాలో చనలుచేసి కపటోపాయములు పన్నుటలో నసమాన పాండిత్యముగల కుటిలవర్తనుఁడయిన యీదుష్టబుద్ధియే దూరాలోచనలేని యమాయి

కురాలయిన తనభార్యచేత రహస్యముగా నెవ్వరికో చూపి యట్టినేత నేయించుకొనుటకుఁ గావలె నన్నమిషమీఁద దొంగతనముగా తానా రుమాలు తెప్పించి, మిత్రపాలుఁడు దానినిపుచ్చుకొనునట్లుచేసి యది యాధారముగాఁ జేసికొని పద్మిని తా నారుమాలును మిత్రపాలుని కిచ్చినట్లుగా తోఁపఁజేయవలె నన్నదురుద్దేశముతో దాని నతఁడు వచ్చుమార్గమునఁ బడవైచెను.

ప్రభాకరుఁడు కొంతసేపటికి భార్యయొద్దకుఁ బోయి తనకు తల నొప్పివచ్చినట్లు నటించి తనకేణతలకు కట్టుకొనుటకయి యారుమాలు తెచ్చి యియ్యవలసినదని యడిగెను. ఆమెలోపలికిఁబోయి మఱియొక రుమాలు తెచ్చి చేతికిచ్చెను. అతఁడది క్రిందఁబడవైచి "నేనడిగిన దిది కాదు. నేను మనవివాహసమయమునందు నీకిచ్చిన జరీపువ్వుల పట్టు రుమాలు" అని కోపదృష్టితోఁ బలికెను. ఆమె లోపలికిఁ బోయి మరల వెదకెను గాని యామె కది యెక్కడను గనఁబడలేదు. ఒరులు దాని నానటికే దొంగిలియున్నప్పు డది యెట్లు దొరకును? ఆమె వట్టి చేతులతో మరల భర్తవద్దకు రాఁగా నతఁడు "నీవా రుమాలు పోఁగొట్టి గొప్పయపరాధము చేసినావు. పదిలముగా వద్ద నుంచు కొన్నంతకాలము భర్త యధికానురాగముతో వశ్యుఁడయి యుండు ననియు వద్ద నుంచుకొనక పాఱవేసినను పరుల కిచ్చినను భర్త ప్రతి కూలుఁడయి నాఁటినుండియు ద్వేషించుననియు దానిమహిమలు చెప్పి యొకసిద్ధుఁ డారుమాలును మాతల్లి కిచ్చెను. అదియామెబ్రతికి యున్నంతకాలమును ప్రాణపదముగా దాఁచుకొని తనయవసానకాల మునందు నాచేతికిచ్చి పెండ్లిసమయమునందు నాభార్య కిమ్మని చెప్పిపోయెను. ఆమె చెప్పినట్టుగా దానిని నేను నీకిచ్చినాను. అనాద రముచేసి నీవది పరులపాలు చేసినావు" అని పలికెను. ఆమాటల

కామె భయపడి తెల్లపోయి "దానిప్రభావ మట్టి దని నేనెఱుఁగను" అని యూరకుండెను. "దానిమహిమ లనిర్వచనీయములు. నీ వది తప్పక తీసికొని రావలెను." అని యతఁడు మరల నిర్బంధపఱుపఁగా నప్పు డామెరుమాలునుమాత్ర మేకాక దానిమూలమున భర్తయొక్క యనురాగమునుకూడఁ బోఁగొట్టుకొనవలసివచ్చు నేమో యని భీతి చేత వడఁకుచు నోట మాటరాక నిలువఁబడెను. అప్పు డతఁడు లేచి యేదోసాహసకార్యమునుచేయఁబోయినట్లుగా నలువంకలు చూచుచు తత్క్షణ మాఁరుమాలు తెచ్చి కన బఱుపవలసినదని బిగ్గరగా కేక వేసెను. రుమాలెక్కడను కనఁబడకపోవుటచేత నేమి చేయుటకును తోఁచని దయి నిరపరాధిని యైనయా కాంతాశిరోమణి పరియాచకమునకయి భర్తతనమీఁద లేనికోపమును వహించినాఁడేమో యని భ్రమపడి, "ప్రాణేశ్వరా! మీమనసు నాకిప్పుడు తెలిసినది. మిత్రపాలునికి శీఘ్రముగా పని యయ్యవలసినదని నేను మిమ్ము నిర్బంధపఱతునని నానిర్బంధమునుతప్పించుకొనుట కయి మీరిట్లు మనసులో లేనికోప మును బైకిఁజూపుచున్నారు" అని పలికి యాతని గుణములను కొంత శ్లాఘించెను. అంతట దుష్టబుద్ధి చెప్పినదానికి పద్మినియొక్క వర్త నము సరిపోఁగా నతఁడచ్చట సహించినిలువలేక చివాలున గదిలో నుండి లేచిపోయెను. అందుమీఁదట తనభర్త కేదో తనమీఁద నను మానము పుట్టినదని పద్మినికప్పుడు మనస్సులో సందేహము కలిగెను.

అతని కట్టియనుమానము కలుగుటకు కారణమును తానేమి కలిగించితినాయని కొంతసేపు చింతించి దేనిని కనుఁగొనలేక నిష్కా రణముగా భర్తయందే లేనిదోషము నారోపించితినేమోయని తన్ను తానే నిందించుకొని, మధురాపురమునుండి యేదో యశుభవార్త వచ్చినందువలననో రాజకార్యములలో నేదో తొందర వచ్చినందు

వలననో యాతని మనస్సు కొంచెము కలఁగియుండునని తలఁచికొని యామె మనస్సమాధానము చేసికొనెను. అయినను మనస్సంతటిలో శాంతిపొంది స్వస్థపడనందున పరిపరివిధముల నాలోచించి, "సర్వ కాల సర్వావస్థలయందు నేకరీతిగా మనస్సు నుంచుకొనుటకు పురుషులు దేవతలుగారు పెండ్లికి ముందు భార్యయందుండెడి యనురాగము మగవారికి వారిమీఁద పెండ్లియైనతరువాత నుండదు." అని యింతలో మరల మనస్సు మార్చుకొని "అయ్యో! భర్తయందు లేనిపాపములు కట్టుచున్నాను గదా! ఆయన నిట్టుదయావిహీనునిగా భావించుటచేత నేనే నింద్యురాలను' అని యామె నొచ్చుకొనఁజొచ్చెను.

అటుతరువాత ప్రభాకరుఁడు భార్యను కలిసికొన్నప్పు డతఁడు తనకు ద్రోహము తలఁచి యన్యునిమీఁద మనసు నిలిపితివని పద్మినిని స్పష్టముగానే దూషించెను గాని యాపురుషుఁ డెవరో పేరును మాత్రము చెప్పినవాఁడు కాఁడు. ఆమాట చెవిని బడఁగానే యామె నిలువెల్లను చెమర్చ నోటమాటరాక నిశ్చేష్టితురాలయి విభ్రాంతిపడి చిత్రప్రతిమవలె నయ్యెను. అతఁడును పెద్దపెట్టున నేడ్వఁజొచ్చెను. మగనియేడుపు విని యామె కొంత తెలివి తెచ్చుకొని "అయ్యో! నాపాలిటి కిది మహాదుర్దినము. ఇట్లు మీరేల దుఃఖించెదరు?" అని పలికెను. "బీదతనము, రోగము, తిరస్కారము మొదలయిన సమస్త కష్టములను నేను ధైర్యముతో సహింపఁగలిగితిని గాని యిప్పుడు నాభార్య చేసినద్రోహము నన్ను ధైర్యహీనునిగాఁ జేసి నాహృదయమును పగిల్చివేసినది. నీ విప్పుడు నాపాలిటికి పయికి సురూపమును సువాసనయుఁగలిగి తాఁకిన శిరోవేదనము కలిగించెడువిషలత వయినావు. నాపాలిటి కాలసర్పమవయిన నీ వీభూమిమీఁద జన్మింపకుండిన

పక్షమున నంత మేలుగ నుండును?'' అని యతఁ డామెను విడిచిలేచి పోయెను. అతఁడు లేచిపోయినతరువాతఁ గొంతసేపభాగ్యురాలయిన యాచిన్నది యేమిచేయుటకును తోఁచని దయి వ్యాకులపడుచు నిశ్చేతుకముగా భర్త తనయం దనుమాన పడినందున కద్భుతపడి యింతలో మనోవ్యాకులతచేత కన్నులు మూఁతపడ నారంభింపఁగా తనపరిచారికను పిలిచి గదిలో పక్క వేయుమని చెప్పి, పెద్దలు తమబిడ్డల క్షేమమును గోరి వారిని శిక్షించునట్లే భర్త తన మేలుకొఱకే తనమీఁద కోపపడెనని తలఁచుచు గదిలోనికిఁబోయి భర్తయొక్క రాకను ప్రతీక్షించుచు మంచముమీఁద పరుండి యామె నిద్రపోయెను. ఆచిన్నది వయస్సుచేత పెద్దదేయయినను నిర్దోషిత్వముచేత నిజముగా పసిబిడ్డయే యగుటకు సందేహము లేదు.

ఆమె మనోవైకల్యముచేత మేను మఱచి యలసి నిద్రపోయిన తరువాత ప్రభాకరుఁడు తన భార్యప్రాణములు తీయవలె నన్నపాప చింతతో దృఢనిశ్చయుఁడయి గదిలో ప్రవేశించెను. కాని యతఁడు పాన్పుచేరి సుఖనిద్ర పొందియున్న భార్యయొక్క మొగమును చూచి నప్పుడు పుష్పకోమలమయిన యామెసుందరకాయమును తన బాకుతో పొడిచి గాయపఱుప చేతులాడక, కొంతసేపు త్రొక్కటపడి, జారత్వ శంక యాతనిగుండెను రాయిచేయఁగా పాపనిశ్చయుఁడయి కడసారియొక్క ముద్దు పెట్టుకొనెద నని యామెచెక్కులు ముద్దుగొని చిరకాల స్నేహము చేసిన దోషముచేత మరల జాలిగుండె గలవాఁడయి కన్నులనీరు జాలువాఱ పెద్దపెట్టున నేడ్చెను. ఆయేడుపుతోను ముద్దుతోను పద్మిని మేలుకొని ప్రాణనాథుని మొగమువంకఁ జూడఁగా నతఁడామెను కన్నులెఱ్ఱచేసి చూచి పండ్లు పటపటఁ గొఱికెను. ఆచూపపాయకర మని యెఱిఁగి భయపడి యాయుత్తమాంగన తత్తరపడు

చుండఁగా, ఈశ్వరునిప్రార్థించి చావునకు సంసిద్ధురాల వయి యుండ వలసినదని యతఁడు భార్య కాజ్ఞాపించెను. ఏదోషము నెఱుఁగని యాయిల్లాలు కరుణింపవలసిన దని వేఁడుచు తనదోష మేమో తెలుప వలసిన దని భర్తను ప్రార్థించెను. అంతట నతఁడు మిత్రపాలుని పేరు చెప్పి రుమాలు నతని కిచ్చినవార్త యేకరువు పెట్టి తననిర్దోషిత్వమును తెల్లముచేయుటకయి యామె యేమో పలుకఁబోవుచుండఁగా, ఆమా టలను విననొల్లక దురాగ్రహావేశముచేత నుచితానుచితవివేకము చెడినవాఁడయి యామెకంఠము రెండుచేతులతోను గట్టిగా పట్టుకొని మెడపిసికి చంపెను,

అనిమిషమునందే గాయమునుండి నెత్తురు కారుచుండఁగా మిత్రపాలుఁడు లోపలికి పరుగెత్తివచ్చెను. అతనినిపొడిచి చంపుట కయి దుష్టబుద్ధి తనసేవకుని నొక్కని నియమింపఁగా వాఁ డాతని గాయపఱిచినను చంపుటకు శక్తుఁడు కాకపోయినందున తనదుర్న యము బయలఁబడునన్నభీతిచేత వానిని దుష్టబుద్ధి చంపివేసెను. ఘాతుకుఁ డయినయాసేవకుఁడు మిత్రపాలుని పొడిచి పరుగెత్తు చుండఁగా తొందరలో కొన్నికాగితములు వానిబట్టలలోనుండి జాఱి పడిపోయెను. అట్లు పడిపోయినయుత్తరములను చదివిచూడఁగా దుష్టబుద్ధియే దోషి యగుటయు మిత్రపాలుఁ డేపాపము నెఱుఁగని నిరపరాధి యగుటయు సందేహలేశ మయినను లేకుండునట్లు బట్ట బయలయ్యెను; అప్పుడు ప్రభాకరునికి క్షమార్పణము చేయుటకొఱ కును తన్ను చంపుమని దుష్టబుద్ధిని పేరేపించుటకు తానేమి యప రాధము చేసెనో యడిగి తెలిసికొనుటకొఱకు మిత్రపాలుఁ డక్క డకువచ్చెను. ఆయుత్తరములు బయలఁబడినవార్తప్రభాకరుని హృద యమునకు శూలముపఱెనాటి దుర్భరవేదనను గలిగింపఁ జొచ్చెను.

అప్పుడతనిదృష్టికి తనభార్య యణుమాత్రమునుద్రోహచింత యెఱుఁగని పరమపతివ్రత యగుటయు తానే క్రూరచిత్తుఁడయినస్త్రీహత్యా పాతకుఁడగుటయు స్పష్టముగా కానఁబడెను. అట్లు స్వదోష దర్శనము వలననయిన దురంతసంతాపముచేత నాతనికి ప్రాణధారణము మహాభారమయినందున భార్యనుపొడువవలెనని తెచ్చుకొన్న బాకుతో తాను పొడుచుకొని చచ్చిపడియున్న భార్యమీఁద పడి మందభాగ్యుఁడయిన యతఁడు ప్రాణములు విడిచెను.

ఆదంపతుల మరణమును విన్నప్పుడాద్వీపములోనివారందఱును తమ కుటుంబములోనివారు మృతులయినట్లు దుఃఖించి, వారి గుణ సంపదను సహస్రముఖముల ఘోషించుచు, వారలమృతికి కారకుఁడయిన దుష్టబుద్ధినిపట్టి యధికారులకొప్పగించి యతనిని చిత్రవధ చేయుఁడని వేఁడుకొనిరి. అధికారులును క్రూరకిరాతుఁడయిన యా దుష్టబుద్ధి కర్హమయిన మరణదండనము విధించి, తమ సేనాధిపతి పరలోకగతుఁ డయినదుర్వార్తను దుష్టబుద్ధిశిరశ్ఛేదము చేయించిన వార్తను పాండ్యరాజునకు లేఖవ్రాసి మధురాపురమునకుఁ బంపిరి. దుష్టుల కుతంత్రములను నమ్మి యనాలోచితముగా చేయుసాహసిక కార్యములవలన నిట్టియనర్థములు ప్రాప్తము లగునని తెలిసికొని యెల్లవారును చింతిల్లిరి.

బాకస్ ముద్రాక్షరశాల, రాజమహేంద్రవరము—1950.